

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 8. SEPTEMBER 2019 – 12.
SETRIN

AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15

Tekster: Sl. 115,1-9; 2. Kor. 3,4-9; Mark. 7,31-37

Salmer: 28,392,160,443,42

Gud lad os leve af dit ord
Som dagligt brød på denne jord.

Septembers himmel er så blå. Sådan synger vi i denne måned og har glædet os til at synge. Vi må somme tider gøre det på trods, når det er de grå toner, der dominerer, men sangen indeholder også mange andre fine billeder på sensommernaturen omkring os, der kan hjælpe os med at holde fast. Nu må vi se, hvor meget, det kommer til at passe i år. Men for at se himlens farve, tvinges vi til at kigge opad. Det er måske som sagt lettere, når himlen er blå, end hvis den er fyldt med tunge regndråber. Derfor er det faktisk naturen selv, der i et vist omfang hjælper os med at se op. Fordi vi kan overvældes af den natur, der er så meget større end os..

Af at vi ser de undere, der sker omkring os.

Og det handler i dag om undere. Om de ting, der sker omkring os, som vi ikke kan forklare, men som kan gøre noget ved os. Vi kan af den blå himmel kan tvinges til at se videre op og videre frem end vore egne tanker måske ellers lige giver os lov til i øjeblikket, og det kan i dag være et billede, der kan være vores indgangsvinkel til begrebet et under.

For det er også et meget videre og meget større begreb, end vi måske lige tænker over.

Et under behøver nemlig slet ikke at ophæve hverken tyngeloven eller ugeplanen.

Et under kan også være et hverdagsunder.

Ved at være noget, som vi i dagligdagen ellers regner for meget mindre. Eller måske slet ikke får øje på.

Er det for eksempel i grunden ikke et under, at efterårsblomsterne nu springer ud. Høstfarverne som vi gerne sætter i krukker på trappestenen for at beholde sommeren lidt længere. Det kan godt være, at gartneren har brugt sin dygtighed til at få lige præcis de planter og de blomster frem, men det er blomsten selv, der lykkes. Og det er et under, når vi får øje på det midt i hverdagen. Et lille under, der sker med os selv.

Det er da ikke et under, vil nogen sige; det sker jo hvert år. Jo, i den betydning, vi i dag skal møde begrebet et under er også **det** et under.

Misforståelsen opstår, når man forveksler et under med et mirakel.

En tryllekunst.

Når man mener at vide, at et under er noget, der netop er naturstridigt. Når et under er ting, der kun kan ske i eventyr og i børnenes fantasi, hvor dejligt det end også kan være at lade den råde.

Men det er ikke den slags undere, vi møder i vores Bibel. Evangeliet taler altid til vores hverdag og ikke til et lykkeland, vi først selv skal finde frem til. Det er midt i vores liv, vi har

brug for kræfter og for muligheden af, at vore egne tankers tyngdekraft bliver ophævet.

Ikke naturens.

I dag hører vi, at Jesus helbreder en døvstum. Det er det første under i en lang række af helbredelser, vi skal høre om på de kommende søndage, medens naturen uden for vore vinduer langsomt mister kraft, og mørket tager kampen op mod lyset. Fælles for disse undere er netop, at de har at gøre med vores hverdag.

Også selv om de fortæller om ting, vi ikke kan opleve uden for vore egne vinduer.

Derfor skal vi i dag slutte med at synge ”I underværkers land jeg bor” For, når vi om lidt går fra gudstjeneste at minde os selv og hinanden om, at evangeliet gælder, der, hvor vi bor og lever. At det er midt i vores hverdag, underet kan ske.

Og at det også kan ske derude, hvor vi synes, vores liv har grænser.

For det er i grænseegne, vi i dag møder Jesus. Dekapolis ligger langt fra Jerusalem, og de begivenheder omkring Jesus, som vi traditionelt forbinder med denne hovedstad. Det er herude, de kommer til Jesus med et menneske, der hverken kunne høre eller tale.

Det er herude, Jesus kigger op mod himlen, sukker og siger ”Effata.”

Luk dig op.

Vi kan tale om, at himlens sluser åbner sig, når der endnu en gang drager en sort bygsky ind over os. Men vi taler også om

opklaring, når lavtrykkene fjerner sig og solen igen får lov til at gøre septembers himmel blå.

I dag beder Jesus himlen om at åbne sig, så et liv kan vende tilbage.

Så ordene kan vende tilbage til tavsheden. Så båndet, der binder mandens tunge kan blive løsnet.

Ved at han hører.

Det er en almindelig konkurrence omkring små børn, om deres første ord bliver far eller mor. Heldigvis bliver det som regel kat eller noget andet, men det afgørende er, at barnet taler et ord, det har hørt. Når manden i Dekapolis ikke kunne tale var det fordi han aldrig havde hørt, hvordan tale lyder.

Nu hører han sit første ord: Jesus, der siger ”Effata” Luk dig op til Guds blå himmel.

Ikke kun til op-klaringen, men til for-klaringen. Vores danske oversættelse af dagens tekst er så venlig at fortælle, at manden ligefrem kunne tale rigtigt.

Vi møder til daglig mange ord. Der er ca. 1400 ord i denne prædiken. Ord kan som bekendt blive til flere, som fjer kan blive til høns, men ord kan også forsvinde for os. At være ramt på hørelsen kan være lige så anstrengende som at være ramt på vejrtrækning eller bevægeapparat. Man bliver mindet om, at fællesskab ikke er en selvfølge, når ordene bliver borte. Også selv om mennesker, der har kunnet høre, normalt får lov til at beholde sproget. Det rammer lysten til samvær med mange mennesker, og det stiller omgivelsernes tålmodighed på prøve, når ordene bliver misforstået eller skal gentages igen og igen.

Det er derfor først og fremmest et fællesskabsunder Jesus udfører i dag, hvor han helbreder den døvstumme mand i Dekapolis. Dem, der bragte den døvstumme mand til Jesus var ikke kun blevet trætte af at alting skulle forklares. De havde forstået, at Jesus kunne åbne himlen også for dette menneske. Fordi Gud åbnede himlen for Jesus, da han på korset langfredag sukkede og så op mod himlen. Da han bad himlen om at åbne sig, ikke for hans egen skyld, men for vores.

Derfor er der påskedag i dagens evangelium. Der er forårslys i septembers blå himmel i dag (uanset om vi kan se den eller ej). Der er fremtid, selv om alleens linde blegner bort.

Vi får i dag lov til at holde gudstjeneste på den anden side af den påske, som tilhørerne i Dekapolis ikke havde mødt endnu. Derfor forbød Jesus dem at tale om det. Fordi det endnu ikke havde været påske.

Men mennesker, der har mødt et under – oven i købet et under, der handler om at kunne høre og tale – kan naturligvis ikke tie stille. På den måde gav helbredelsen i livets grænseegne selv kræfter til at overskride den gamle pagt som Paulus talte til os om fra alteret, når han sagde at bogstavet slår ihjel, men ånden gør levende. Vi kan læse om undere midt i vores hverdag, det kan vi gøre mange steder, men de største begivenheder i livet kommer bag på os. Bryder vores egen lille naturs regler. Det er ikke mirakler eller fri fantasi.

Det er Guds Ånd, der siger ”Effata” også til himlen over os. En af dem, der har gjort os opmærksomme på det er salmedigteren Grundtvig, hvis 146-års fødselsdag, vi i dag fejrer med en salme på hver side af prædikenen. Grundtvig

blev selv opklaret og forklaret, da sammenhængen mellem dåb og påske i den opstandne Jesus Kristus blev åbnet op for ham. Ved døbefonten blev der første gang sagt ”Effata” til os og ved nadverbordet lyder ordet igen indehold i ordene om legeme og blod, der gives for vores skyld.

Der er ikke noget naturstridigt i et lille stykke brød og en lille tår vin. Men ånden gør levende siger Paulus i dag til os. Vi får lov til at turde tro på septembers blå himmel over os. Tro på åbnet påskemorgen også for os.

Også ind i efterårets gyldne farver. Tro på hybenhjerter bag falmet rosendragt.

AMEN